

пость, онъ ся прикачи отъ камъ Дунава съ трыста отъ своя избранни Българы въ крѣпость и обвладавъ единъ отъ найглавнїя крѣпостны логуры (табиі), убырна топове на градъ. То бѣше найглавная причина, коя унужди обсажденїя Турцы въ Дроетоль да ся прѣдадѣтъ на Русси. За това негово витяшко дѣло проводи му ся орденъ св. Анны, и сѣжпоцѣнна сабія отъ русійскаго царя Николая. Той капетанъ Буюклу бѣ заслужилъ и въ 1812 лѣто съ русійскыя войскы пакъ прѣдводитель на самовольнїя Българы, и за храбрость бѣ му ся далъ еще отъ него врѣмя други орденъ, и хорѣгвѣсвятаго Георгїя.

Дибичъ Забалканскїй прѣмина Стара-Планинѣ, и управи ся за Андриянопль, а Мамарчовъ смыслилъ че врѣмя є вѣкы удобно, да помогни и своему отчьству заради кое є служилъ съ толикѣ ревность въ русійскыя побѣдоносны походы, управи ся съ 500 войны Българы и додѣ въ село Котель. Негова цѣль и намѣренїе бѣше да съсрѣдоточи окръетная села и градъ Сливенъ, и да с управи на велико Търново, гдѣ тържественно да поздрави и събуди одавно заспалаго българскаго льва подъ народный знамянь, и съ радостнаѣ свободы трѣбѣ. Онъ разположи своѣ войскѣ въ окръетнаѣ малка села и за да покажи Русїй, че онъ ся є оттѣглилъ отъ Русїйскѣ службѣ, кое всегда бѣ му свободно акы самоволенъ войникъ, ужени ся въ Сливенъ, и почна да дѣйствува за свое благородное дѣло. По първиі Българи ся съединихѣ съ него, и дочѣкахѣ го кѣту отъ Бога проводнѣ тѣмъ спаситель. Работа напѣдваше добрѣ, и общїй възторгъ владѣяше между народу. Това намѣренїе ся слобщи и на отдална мѣста въ Българїѣ. Нѣ между тѣмъ внезапно достигна въ Сливенъ едно казанко отдѣльнїе отъ 200 людіе изпроводено отъ Дибича и отвѣди капетанъ Георгя подѣ стражѣ на главное военно станище при Дибича. А на прочей Българы послалъ бѣше Дибичъ русїйскы чиновницы да кажѣтъ елѣднїя. „Българи! стоѣте си мирно че щѣ убырна